

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—
Ἑξάμηνος 4,50
Τριμήνιος 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία φρ. 10,—
Ἑξάμηνος 5,50
Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστὸν λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἀπριλίου 1913

Ἔτος 35^{ον}.—Ἀριθ. 19

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

— Ἐξοχώτατε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέρως. Ἐχῶ σπουδαῖα νὰ σᾶς πῶ.

— Καλά, εἶπεν ὁ Λωζέν, ἀναβαίνων σιγὰ-σιγὰ τὴν κλίμακα. Ἔλα νὰ με βρῆς ἐπὶ τὸ δωμάτιό μου, ἀλλὰ κάμε γρήγορα, γιατί μόλις προφθάνω νὰ ντυθῶ, διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ συντάγματος μου.

Ὁ Μπόμπης ἔτρεξε νὰ δέσῃ τὸ ἄλογόν του εἰς τὸν σταῦλον, ἀδιαφορῶν πρὸς τὰ ὀργίλα βλέμματα τοῦ τοῦ ἐρριπτεν ὁ ἀρχισταυλίας. Καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ Λωζέν.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ δούξ, ὁ ὁποῖος ἔκαμνεν ὁλονὲν τὴν τευχλέτταν του καὶ ἄλλαζε τὴν κομφὴν αὐλικὴν του ἐνδυμασίαν μετὰ τὴν στολὴν τοῦ συνταγματάρχου τῶν Βασιλικῶν Δραγόνων.

Δύο θαλαμηπόλοι τὸν ἐβοηθοῦσαν.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ μικρὸς βλέπων τοὺς ὑπηρετάς, μοῦ ὑποσχέθήκατε μίαν ἀκρόασιν χωρὶς μάρτυρας.

— Ἀ, ναι, ἔχεις δίκην, εἶπεν ὁ δούξ μ', ἐλαφρὰν εἰρωνείαν.

Καὶ ἀποταθείς πρὸς τοὺς θαλαμηπόλους, διέταξε :

— Νὰ βγῇτε ἔξω, διότι ὁ τζόκεϋ μου μοῦ φέρνει, φαίνεται, ἀπὸ τὸ Λονδίνον μυστικὰ πολὺ σπουδαῖα, ποῦ

δὲν κάμνει νὰ τ' ἀκούσῃ κανένας ἄλλος.

Καὶ ἀφοῦ ἐξῆλθον οἱ ὑπηρεταί.

— Τώρα ἔμπρός, μίλησε, εἶπεν ὁ Λωζέν πρὸς τὸν Μπόμπην· καὶ κάμε γρήγορα, γιατί πρέπει νὰ τελειώσω καὶ τὴν τευχλέττα μου. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ κούω τῆς παπαρδέλες σου· ἀρκετὰ τῆς ἀκουσα ὡς τώρα!

Χωρὶς νὰ ταραχθῇ ποσὼς ἀπὸ τὴν

δυσμενῇ γλῶσσαν τοῦ κυρίου του, ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἐδήλωσεν ἡσύχως :

— Ἐξοχώτατε, ἡ αὐριανὴ κούρσα εἶνε κερδισμένη ἀπὸ σᾶς ἐκ τῶν προτέρων.

— Ναί, τὸ ἐλπίζω κ' ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Λωζέν, χάρις εἰς τὸ Βέλος μου, τὸ καλλίτερον ἄλογο τοῦ συντάγματος μου, ποῦ τὸ γυμνάζω ὀκτὼ ἡμέρες τώρα...

Αὐτὸ μόνον εἶχες νὰ μοῦ πῆς ;

— Ὁχι, Ἐξοχώτατε, θὰ σᾶς πῶ καὶ ἄλλα. Αὐριο δὲν πρέπει νὰ βάλετε νὰ τρέξῃ τὸ Βέλος, ἀλλὰ τὸν Πέρτενερ. Γιατὶ αὐτὸς μόνος εἶνε βέβαιον πὼς θὰ νικήσῃ.

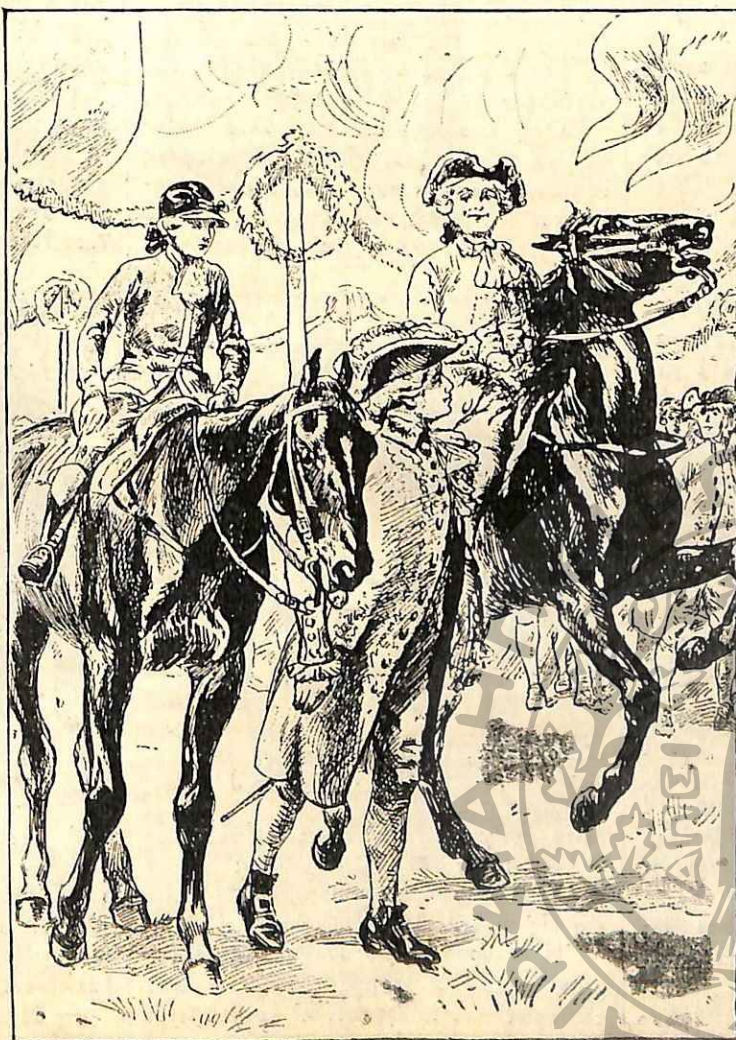
— Ἐ, μὰ θὰ με κάμης νὰ θυμώσω σι' ἀλήθεια, Μπόμπη! Ἀφοῦ ξέρω, ὅτι ὁ ἀντίπαλός μου, ὁ μαρκήσιος Κονφλάν, ἔχει τὸν Πέρτενερ εἰς τὸν σταῦλό του ἀπὸ χθές, πὼς θὰ μοῦ πῆς τώρα ὅτι τὸν ἔχεις ἐσύ ;

— Σᾶς ἐρκίζομαι, Ἐξοχώτατε, ὅτι ὁ Πέρτενερ αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται στὸ δικό σας σταῦλο.

Καὶ ἀμέσως ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὸν δούκα τὰ τοῦ ταξιδίου του. Δὲν παρέλειψε τίποτε· οὔτε τὰς ἀνοησίας ποῦ ἔκαμνεν εἰς τὴν ἀρχὴν, οὔτε τὴν βοήθειαν ποῦ τοῦ ἔδωκε κατόπιν ὁ Τσάρλεϋ.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ ἐπίσδιον τοῦ βαψίματος, ὁ δούξ ἐξέδηλωσε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ μόλις ὁ μικρὸς ἐτελείωσεν τὴν διήγησιν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του καὶ ὡς ἀστραπὴ κατέβη εἰς τοὺς σταύλους.

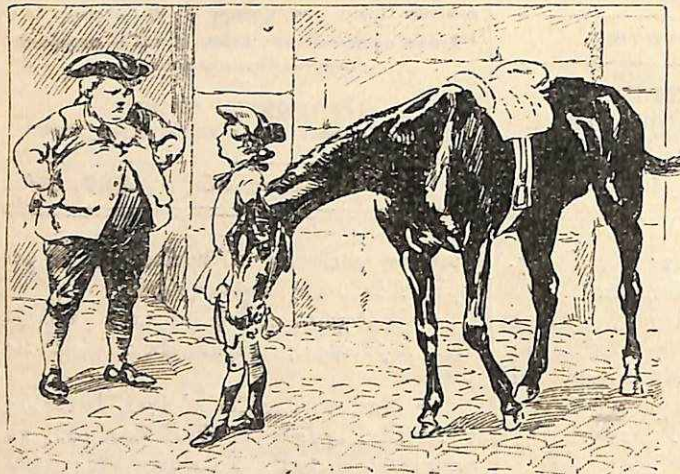
Ἐκεῖ ἐξήτασε μετὰ προσοχὴν τὸ ἄλογον, τὸ ὁποῖον ὅλοι εἶχον ὑποδεχθῇ τέσον

« Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ μεγαλοσώμου συνταγματάρχου καὶ τοῦ μικροῦ τζόκεϋ ἦτο τόσο μεγάλη... »

περιφρονητικῶς, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ μέγαρον.

Ὁ δούξ ἐγνώριζεν ἀρκετὰ τ' ἀγγλικὰ συστήματα καὶ ἤξευρεν ὅτι τὰ ἵπποδρομικὰ ἄλογα, — ἄγνωστα ἀκόμη εἰς τὴν Γαλλίαν, — ἦσαν ἰοχρὰ, ἀπηλλαγμένα ἀπὸ κάθε περιττὸν παχὺς, χάρις εἰς τὴν γύμνασιν καὶ τὴν διαίταν, εἰς τὴν ὁ-

«Δὲν τὸν ἔχω ἐγὼ τὸ σταῦλον μου γιὰ τέτοια ψοφίμια!...»
(Σελ. 143, α'.)

ποῖαν τὰ υπέβαλλαν σοφοὶ ἵππογυμνασταί. Ὑπὸ τὴν λάσπην καὶ τὴν σκόνην τοῦ δρόμου, διέκρινε τὰς καλλονὰς ἐκείνου τοῦ ζώου, τὸ εὐγραμμὸν, τὸ νεύρωδες καὶ ἑλαστικὸν τοῦ σώματος. Τὸ ἔλυσε μόνος του, τὸ ἐτρέφειεν εἰς τὸ φῶς τῆς θύρας, καὶ ἐκεῖ ἐθαύμασε τὴν λεπτότητα τοῦ δέρματός του καὶ τοῦ τριχώματος, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐφαίνετο δίκτυον φλεβῶν, ἐξογκουμένων ἀπὸ εὐγενὲς αἷμα.

Δὲν τοῦ ἔμεινεν ἀμφιβολία, ὅτι ὁ μικρός του τζόκευ τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλῶς τε ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Πέρτενερ διὰ τοῦ βαμμένου ἀλόγου, ἐξήγειρε τὰ πάντα. Ὁ δούξ, πλήρης πάλιν ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν Μπόμπην, τὸν ἠρώτησε σιγά:

— Ξεῦρε κανέναν ἄλλον αὐτὴν τὴν ἱστορίαν;

— Δὲν τὴν εἶπα σὲ κανένα, Ἐξουχώτατε.

— Λαμπρά! Ἐξακολουθεῖτε λοιπὸν νὰ κρατῆτε τὴν γλώσσά σου, περιποιήσου καλὰ τὸν Πέρτενερ καὶ αὐριο ἐσὺ ὁ ἴδιος θὰ τὸν καθάλλικέης γιὰ νὰ τρέξῃ.

Ἐπὶ τέλους ὁ Μπόμπης ἐθριάμβευε!

Οὔτε τὰ εἰρωνικά βλήματα τῶν ὑπηρέτων ἐθλέπε πλέον, οὔτε ἀπεκρίνετο λέξις εἰς τοὺς σαρκασμοὺς των.

Ὀλὴν τὴν ἡμέραν τὴν ἐπέρασε περιποιούμενος τὸ ἄλογόν του, κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Τσάρλεϋ. Καὶ τὴν νύκτα, ὅπως τὸ ἔκαμνε καὶ εἰς τὸ ταξίδι, ἐπλάγιασεν εἰς τὸν σταῦλον πλησίον του.

Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐκοιμήθη καλλίτερα, διότι ἤξευρεν, ὅτι ἡ ἐπομένη θὰ ἦτο δι-

αὐτὸν ἡμέρα θριάμβου, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ἱκανοποιούσε δι' ὅλα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

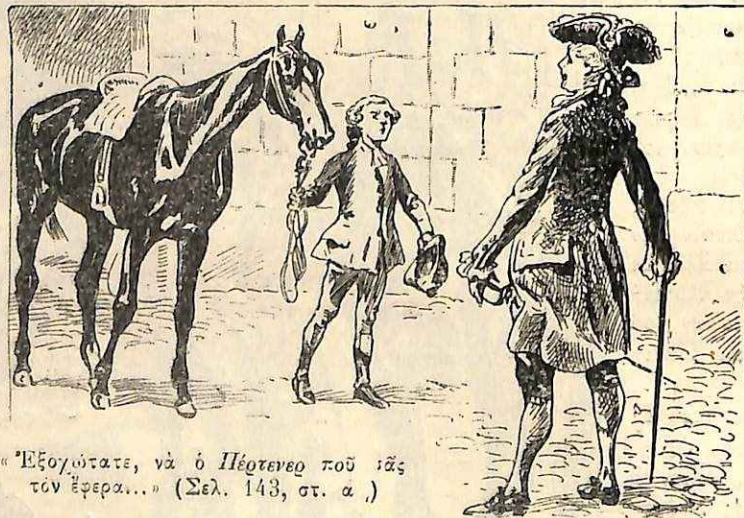
ΧΙΠ, ΧΙΠ! ΟΥΡΡΑ!

Ὁ Ἰππόδρομος τῶν Σαμπλόν.

Τῷ 1780, ὠνόμαζαν πεδιάδα τῶν Σαμπλόν μίαν εὐρείαν ἔκτασιν, ἄγονον καὶ ἀκατοίκητον, ἣ ἐποία ἤρχιζε, πρὸς δυσμὰς τῶν Παρισίων, ἀπὸ τὴν πύλιν Μαγιὼ καὶ ἐτελείωνεν εἰς τὸν Σηκουάναν.

Ἡ πεδιάς αὐτὴ ἐχρησιμοποιεῖτο συνήθως διὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια, ἀλλ' ὁ δούξ Ἄρτουα καὶ ὁ κ. Λωζὲν τὴν ἐξέλεξαν διὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ διὰ τὰς ἵπποδρομίας. Ἐκεῖ θὰ ἐγίνετο ἡ πρώτη ἀπόπειρα, κατὰ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα, ὅπως ἐσυμφωνήθη μετὰ τὴν βασιλισσάν Μαρίαν Ἀντωνέτταν εἰς τὸ Τριανόν.

Τὴν 6ην Μαΐου, ἀπειρον πλῆθος συνέρρευσε εἰς τὴν πεδιάδα τῶν Σαμπλόν. Ὀλὴ ἡ αὐλὴ καὶ ὅλη ἡ πόλις ἐσπευσαν νὰ παρευρεθῶν εἰς τὴν πρωτοφανῆ ἱππικὴν ἀγῶνα μετὰ τοῦ δουκὸς Λωζὲν καὶ τοῦ μαρκησίου Κονφλάν, καὶ νὰ ἰδοῦν ποῖος θὰ ἐκέρδιζε τὸ τεράστιον ἐ-

«Ἐξουχώτατε, νὰ ὁ Πέρτενερ ποῦ ἰὰ τὸν ἔφερα!...» (Σελ. 143, στ. α')

κεῖνο στοιχείημα, διὰ τὸ ὅποιον, ἐπὶ ὅλοκληρον τώρα μῆνα, ὠμίλου ἔχον μόνον εἰς τὰς αἰθούσας τῶν Βερσαλλιῶν ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ λαϊκώτερα τῶν καπηλείων.

Ἡ κούρτα εἶχεν ἀναγγελοῦ διὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσημέρι, καὶ ὅμως ἀπὸ τὸ πρῶτ πεζοί, ἔριπποι καὶ ἐποχούμενοι ἦλθον νὰ καταλάβουν θέσιν.

Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κόμητος Ἄρτουα, στρατιὰ ἐργαζῶν εἶχεν ἐργα-

σθῆ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας, διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὸ ἔδαφος. Κυκλικὸς στίβος δύο περίπου ἀγγλικῶν μιλίων εἶχε χοραχθῆ καὶ περιγραχθῆ διὰ πασσάλων καὶ οχοινῶν. Εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος, κομψὴ ἐξέδρα ξυλίνη, στολισμένη μὲ θάμνους καὶ μετὰ πηκτας, εἶχε στηθῆ διὰ τὴν βασιλισσάν καὶ τὴν αὐλὴν τῆς.

Δι' αὐτὴν ἄλλως τε δὲν ἐγίνετο αὐτὴ ἡ ἐορτή; Οἱ πιστοὶ τῆς φίλοι καὶ θεράποντες δὲν μετεφύτευον ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν αὐτὴν τὴν διασκέδασιν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν;

Καὶ ὁ καιρὸς ἀκόμη, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἠυδόκησε νὰ φανῇ βασιλόφρων, ὁ δ' ἐλαφρῶς νεφροσκεπὴς οὐρανὸς καὶ ἡ χλιαρὰ ἀτμόσφαιρα καθίστων εὐχάριστον τὴν διαμονὴν εἰς τὸ ὑπαίθριον.

Εἰς τὸν ἰδιαιτέρων χώρον, ὁ ὁποῖος καλεῖται σήμερον «Ζυγιστήριον», — ἀλλ' ὁ ὁποῖος τότε δὲν ἔφερον αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι, διὰ τὴν πρώτην ἐκείνην κούρταν, δὲν ἐπρόκειτο νὰ ζυγισθῶν οἱ ἵπποις, — ἦσαν συνηθισμένοι οἱ ἥρωες τῆς ἐορτῆς καὶ οἱ φίλοι των, ἦτοι ὁ δούξ Λωζὲν, ὁ κ. Κονφλάν, ὁ δούξ τῆς Σάρτρης, ὁ κόμης Ἄρτουα, ὁ πρίγκιψ Γκεμενέ καὶ ὁ δούξ Φίτς-Ζάρ. Ὅλοι ἦσαν μέλη τοῦ Ἀγγλικοῦ Τζόκευ-Κλούμπ, τὸ ὅποιον ὑπῆρχεν ἀπὸ τότε.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι καταγίνοντο μετὰ λογά των.

Τριπλοῦς στοίχος στρατιωτῶν καὶ σταυλιτῶν συνωστίζετο περὶ τῶν ζώων. Τὸ ὑπηρετικὸν ὅμως τοῦ Λωζὲν ἐφίχοντο δύσθυμον καὶ ἀπογοητευμένον, διότι μίαν ὥραν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως, ἀπρόοπτος διαταγὴ τοῦ δουκὸς εἶχεν ἀνατρέψῃ ὅλας τὰς ἐλπίδας.

Ἐλθ', δηλαδή, ἦτο ἀποφασισμένον ὅτι ὁ δούξ ὁ ἴδιος θὰ ἵππευε τὸ θαυμασιόν νορμανδικόν του ἄλογον Βέλος, καὶ ὅλοι ἦσαν βέβαιοι περὶ τῆς νίκης, ἐξαφνα ἔμαθαν ὅτι ὁ δούξ διέταξε νὰ τὸ ἀφίσουν εἰς τὸν σταῦλον του. Διότι ἀντ' αὐτοῦ ἐπρόκειτο νὰ τρέξῃ τὸ γελοῖον ἐκεῖνο «ψοφάλογον» ποῦ εἶχε φέρῃ, δῆλον ἀπὸ τὸ Λονδίνον, ὁ μικρὸς τζόκευ. Ἡ δ' ἐκπληξίς τοῦ προσωπικοῦ ἐκορυφώθη, ὅταν ἔμαθεν, ὅτι θὰ τὸ ἐκαθάλλικεν ὁ Μπόμπης ὁ ἴδιος!

— Μπᾶ! ἔλεγον οἱ σταυλιταὶ καὶ οἱ λακέδες· ἂν ὁ κ. δούξ θῇ νὰ χάσῃ μετὰ τὸ σταυλὸν τρικλῶσις χιλιάδας λίβρες, τὸ κάτω-κάτω εἶνε δουλειὰ δική του καὶ

ὄχι δουλειὰ δική μας!... Τὶ νὰ κάμουμε!

Ὁ ἀληθινὸς καὶ ὁ ψεύτικος «Πέρτενερ»

Ἐν τούτοις ὁ Μπόμπης περιέφερε μετὰ μικρὰ βήματα τὸν Πέρτενερ, περιμένων τὴν στιγμήν ποῦ θὰ ἐκαθαλλίκευεν. Ἐξηκολούθει ἡ σιωπὴ ὁ φίλος μας Μπόμπης, ἦτο ἔμως βέβαιος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ, ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν του ἀπάθειαν, τρελλὸς ἀπὸ χοράν.

Εἰς τὸν περίβολον εἶχεν ἰδῆ τὸ ἄλογον, τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ καθάλλικέυσῃ ὁ ἀντίπαλός του καὶ, ἐκ πρώτης ὀψείας, εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸ λευκὸν ἀραβικόν, τὸ ὅποιον ὁ Τσάρλεϋ εἶχε βάψῃ μαῦρον. Τὸ χρώμα διετηρεῖτο θυμασία καὶ ὁ Μπόμπης ἐσυλλογίσθη:

— Τίποτε δὲν κατάκαθε αὐτὸς ὁ κουτεντὲς ὁ Λωρὰν. Νομίζει πραγματικῶς ὅτι ἔφερε τὸν Πέρτενερ. Γέλια ποῦ ἔχουν νὰ γίνων!... Νά, ἐκδικήσεις μιὰ φρά!

Ἀνεκοίνωσε τὰς παρατηρήσεις του εἰς τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος τὰς ἐδέχθη μετὰ προφανῆ εὐχόριστην καὶ, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων, διὰ νὰ συστήσῃ εἰς τὸν μικρὸν τζόκευ νὰ ἐξακολουθήσῃ σιωπῶν, ἐπῆγε νάντα μὴ τὸς φίλους του.

Ἐκεῖ τοῦ ἐρίθησαν ὅλοι.

Ἦτο λοιπὸν τρελλὸς; Νάνιτάξῃ εἰς τὸν μαρκησιὸν Κονφλάν ἕνα ἄλογον ποῦ δὲν τὸ ἐγνώριζε καθόλου καὶ νάφισῃ νὰ τὸ καθάλλικέυσῃ ἕνα παιδί δώδεκα ἐτῶν; Ἀλλ' ἀσφαλῶς μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἔχανε τὰ λεπτὰ του.

— Πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ δούξ μετὰ σταθερότητα. Ἀλλὰ ἔτσι μάρσεσι!

Πρὸ τῆς κατηγορηματικῆς αὐτῆς ἀπαντήσεως, κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ· ἀλλ' ὅταν οἱ μεστῖται τῶν στοιχημάτων ἦλθον καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸν στίβον μετὰ βιβλία των, ὅλοι ἐσπευσαν νὰ ἐγγραφῶν ὑπὲρ τοῦ μαρκησίου.

Μόνον ὁ Λωζὲν, ἀπαθὴς πάντοτε, ἐστοιχημάτισε μερικὰς ἀκόμη χιλιάδας λουδοβικίων ὑπὲρ τοῦ ἰδίου του ἵππου.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ὁ διευθυντὴς τῆς κούρτας, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ δούξ τῆς Σάρτρης, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Κονφλάν καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Μαρκησιε, πῶς ὀνομάζεται τὸ ἄλογό σας, διὰ νὰ δώσω τὸν ὄνομά του εἰς τὴν βασιλισσάν;

— Πέρτενερ, ἄλογο ἐγγλέζικο! ἀπεκρίθη ὁ Κονφλάν.

Ὁ δούξ ἔγραψεν αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὸ σημειωματῆριόν του καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν Λωζὲν, τῷ ἔκαμε τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν.

— Πέρτενερ, ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν! ἀπεκρίθη καὶ ὁ δούξ.

— Μὰ πῶς, ἐφίθύρουν ὁ διευθυντὴς κατὰ πληκτοῦς, καὶ τὰ δύο ἄλογα ἔχουν τὸ ἴδιον ὄνομα;

— Καὶ τὰ δύο δὲν κάμνουν ἴσως πρὸς ἕνα! ἀπεκρίθη μειδιῶν αἰνιγματωδῶς ὁ δούξ Λωζὲν.

Ἐνθὺ τὸ πλῆθος ἐσχολίαζε ποικιλοτρόπως αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, αἱ σάλπιγγες καὶ τὰ τύμπανα ἤχησαν.

Ἀπὸ τὴν πύλιν Μαγιὼ εἰσέρχοντο αἱ ἄμαξαι τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλισσῆς καὶ τῶν αὐλικῶν.

Ἀμέσως ὅλοι οἱ μεγιστάνες, ὅσοι εὐρίσκοντο εἰς τὸν στίβον, ἔτρεξαν νὰ ὑποδεχθῶν τὴν βασιλισσάν, κατερχομένην τῆς ἀμάξης.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἦτο ἐξαίρετικῶς ὠραία τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μετὰ τὸ ἀπλούστατον φόρεμά της, μετὰ τὸ χμηγόν της κτένισμα καὶ μετὰ τὸ μέγαλον μαῦρον καστόρινον καπέλλο της.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ πρὸς αβανταπέντε ἐτῶν, ὅταν ἐγένετο ἡ νύμφη τοῦ υἱοῦ τοῦ αἰμνῆστου βασιλέως Γεωργίου, — ὁ τρις πύ-

θητος Διάδοχος, ἡ προσδοκίαι τοῦ Παναγιωτοῦ, — καὶ ὁ τότε πρωθυπουργός, λαβὼν τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸ παρουσίασεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων εἰς τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος, ἐξαλλος ἀπὸ χαρὰν εἶχε συναθροισθῇ εἰς τὴν πλατείαν.

— Ζήτω ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος! ἤκούσθη μία βροντῶδης φωνή.

— Ζήτω ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος! ἐπανάλαβε μ' ἕνα στόμα ὅλος ὁ λαός.

Τὸ μέγα λοιπὸν ἱστορικὸν ὄνομα ἐδόθη εἰς τὸν πρῶτον υἱὸν τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ὡς αἰσιος ἐθνικὸς οἰωνός, διὰ βοῆς λαοῦ. Λέγεται μάλιστα, ὅτι ὁ πρῶτος ποῦ ἀνεκράυξαε, γινόμενος οὕτως ὁ ἀνεπίσημος ἀλλὰ πραγματικὸς νουνὸς τοῦ Διαδόχου, ἦτο ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, ὁ ἐθνουσιώδης ποιητὴς τῶν «Δύο Λειτουργιῶν», ὁ ἐπὶ ἡμῶν αἰῶνος ἀπηνήσας διὰ τῆς δημοφιλούς του λύρας τὰ κλέην, τοὺς πόθους καὶ τὰ ἰδεώδη τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους.

Ὅταν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γεωργίου, ὁ θαυμαστός Κωνσταντῖνος ἐπρόκειτο νὰ ἀνακηρυχθῇ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, ἐγεννήθη τὸ ζήτημα ἂν ἐπρεπε νὰ ὀνομασθῇ Πρῶτος, ἢ νὰ θεωρηθῇ

ὡς ἄμεσος διάδοχος τῶν βυζαντινῶν Κωνσταντῖνων καὶ νὰ ὀνομασθῇ Δωδέκατος. Καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ὁ λαὸς πάλιν τὸ ἔλυσε διὰ βοῆς.

— Ζήτω ὁ νέος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Δωδέκατος! ἐφώναζαν οἱ βουλευταί, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐρκωμοσίας.

— Ζήτω ὁ νέος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Δωδέκατος! ἐφώναζαν τὰ πλήθη, τὰ ἑποῖα τὸν ἀπεθέωσαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν κατὰ τὴν διάβασιν τῆς βασιλικῆς πομπῆς.

Φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Κυρίου! Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ ἔχῃ ἀντίρρησην. Καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ἀριθμητικὸν δὲν καθεστῇτο ἐπισήμως, διὰ τὴν λαόν, διὰ τὸ ἔθνος, ὁ πρῶτος γηγενὴς βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων εἶνε ὁ Κωνσταντῖνος Δωδέκατος, ἡ συνέχεια, ὁ διάδοχος τοῦ Μαυρομυμένου Βασιλέως, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἱστορίαν μας εἶνε Ἐνδέκατος.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἀριθμοῦνται οἱ ἑνδεκα Κωνσταντῖνοι, οἱ πρὸ τοῦ νέου Βασιλέως μας βασιλεύσαντες εἰς τὸ Βυζάντιον:

Α' Κωνσταντῖνος, ὁ Μέγας, ὁ ἀποθανὼν τὴν 21 Μαΐου 337.

Β' Κωνσταντῖνος, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ προηγουμένου, φονευθεὶς τὴν 9 Ἀπριλίου 340.

Γ' Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου, ἀποθανὼν τὴν 24 Μαΐου 641.

Δ' Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς τοῦ Κωνσταντῖνος, ὁ ἐπονομασθεὶς Πωγωνάτος, (668 - 685).

Ε' Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ὁ ἐπονομασθεὶς ὑπὸ τῶν εἰκονοχαστῶν Κοπρώνιος, (741 - 775).

Σ' Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς Λέοντος τοῦ Α' καὶ Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας, (780 - 797).

Ζ' Κωνσταντῖνος, ὁ ἐπονομασθεὶς Πορφυρογέννητος, υἱὸς Λέοντος τοῦ Σοφροῦ (912 - 959).

Η' Κωνσταντῖνος, υἱὸς τοῦ Ρωμανοῦ Β' καὶ ἀδελφὸς Βασίλειου τοῦ Βουλγαροκτόνου, (1025 - 1028).

Θ' Κωνσταντῖνος, ὁ ἐπονομασθεὶς Μονομάχος, (1042 - 1054).

Ι' Κωνσταντῖνος, ὁ Δούκας (1059 - 1067).

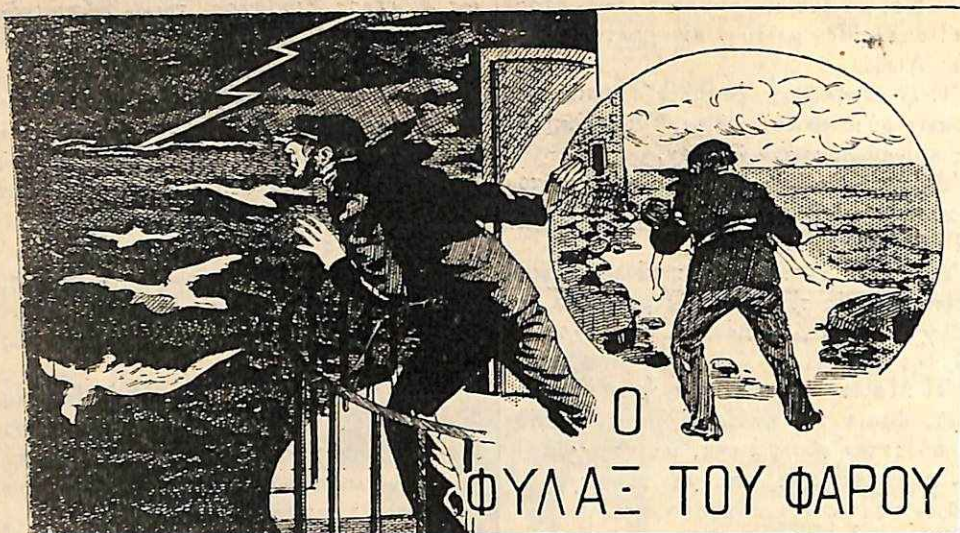
ΙΑ' Κωνσταντῖνος ὁ Πολυαιολόγος, ὁ Μαυρομυμένος Βασιλεὺς (1449 - 1453).

Μετὰ πέντε σχεδὸν αἰῶνας, ἡ σειρά συνεχίζεται. Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργίου Α', ὁ Διάδοχος μετὰ τὸ εὐσίγων ὄνομα, ὁποῦ ἐμεγάλωσε τὸ Κράτος του διὰ τοῦ ἰσίου του ἔργου, ἀνέρχεται ἐνδοξὸς τὸν ἐνδοξὸν ἐλληνικὸν θρόνον ὡς Κωνσταντῖνος ΙΒ', ὁ Ἐλευθερωτής.

Πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ Καίσαρος καὶ τῆς Αὐγούστου Σοφίας!

Σὰς ἀσπάσεις

ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΦΥΛΑΞ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

Ο Μαθουρίνος Κερλός, ένας από τους καλλιτέρες ναυτικούς της γαλλικής Βρετανίας, εγκατέλειψεν εξάφνα τα ταξείδια κ' εζήτησε να γίνη φαρφύλαξ εις μίαν από τας πλέον ερήμους ακτάς της πατρίδος του. Ο καπετάνιος του και οι συνάδελφοί του έχασαν τον κόσμο να τον κρατήσουν εις το καράβι, διότι όλοι τον αγαπούσαν πολύ δια την δραστηριότητά του, το θάρρος του και την αγαθότητα της ψυχής του.

—Μ' από τώρα απόμαχος; του έλεγαν. Είσαι πολύ νέος, καίμενε, και μπορούσες πολλές φορές ακόμη να κάμης το γύρο του κόσμου. Έπειτα, πως θά μπορούσες να περιορισθής εις ένα φάρο, σε μια λουριδούλα γής, εσύ που είσαι συνειθισμένος να τριγυρνάς, να βλέπης όλο και καινούργιες χώρες;

Αλλά με πείσμα γνησίου Βρετανού ο Μαθουρίνος αντίσταθ' εις όλας τας προτροπές και μίαν ημέραν επήγε να εγκατασταθ' εις τον μακρινόν του φάρον.

Είπε αληθές, ότι του έστοίχισε πολύ ο άποχωρισμός των παλαιών του φίλων κ' ένα δάκρυ μάλιστα έλαμψεν εις τα μάτια του την ώραν που άπερχετο εις τον καπετάνιο... Αλλά δεν βρυξάει! Την λύπην την είχε γνωρίσει πρό πολ- λού, και λιγάκι παραπάνω ή λιγάκι παρακάτω, αυτό δια τον Μαθουρίνον δεν είχε και μεγάλην σημασίαν.

Αλλώς τε ήξευρε καλά, ότι εις το έζης δεν ήμπορούσε πλέον να είνε ευ- τυχής. Δεν εζητούσε τώρα παρά την τε- λείαν απομόνωσιν, την μεγάλην ερημίαν, ή όποιαν θά τον άφινεν όλόκληρον εις τας αναμνήσεις του και εις το πένθος του. Δεν ήθελε πλέον δια σύν-ροφον την θά- λασσαν, την σκληράν θάλασσαν, που του είχαν άρπάξει την τελευταίαν του ελπί- δα... Ωρας όλοκληρούς έστέκετο έμ- πρόσ της και την εκύτταζε, με την πί- παν εις το στόμα, το μέτωπον σύμφρου και το μάτι στεγνόν... Ποιός ξέρει!...

Κάποτε ίσως θά του απέδιδε το σώμα του Βίβη του, του λατρευμένου παιδιού του, που το είχε ρουφήξει ένα βράδυ ή δινη των κυμάτων της...

Αλήθεια, ή τύχη είχε λυσάξει έ- ναντίον του δυστυχούς αυτού Μαθουρί- νου. Πρώτα-πρώτα έχασε την γυναίκα του, την καλήν του Άνναν. Απέθανε μίαν ημέραν του Μαΐου, ψιθυρίζουσα τόνονά του, άπελπισμένη που ό άνδρας της έλειπε μακριά και άφινεν όλοένα- χον εις τον κόσμο τον μικρόν Βίβη της...

Ο Μαθουρίνος έταξίδευε τότε εις τα σινικά πελάγη και δεν έμαθε το δυστύ- χημα, παρά μετά καιρόν πολύν. Ητο φοβερόν, και αν δεν είχε το παιδί του, βδαιώς δεν θά επέζη της λατρευτής του συζύγου. Χάριν του Βίβη όλως υπερετί- κησε την μεγάλην του λύπην. Ολίγον κατ' όλιγον, ό χρόνος είχεν επιόση βήλασμον επί της πληγής του και χω- ρίς να λησμονήση την νεκράν, συνήθισε να την συλλογίζεται με όλιγωτέρην ά- πελπίσιν. Όταν ένθυμείτο μάλιστα το παιδί του, εις την ψυχήν του θαλασσι- νού άνήρχετο και όλίγη ευθυμία, έκδη- λουμένη κάποτε μ' έκρηξιν γέλωτος.

—Χαριτωμένο παιδάκι! έψιθύριζε καπνίζων την μεγάλην του πίπην.

Το έχάιδευε και το έμάλωνε χαϊδευ- τικά:

—Αχ, μασκαρατζίκο! κατεργαράκο! μπρομπαντάκο!..

Διά να το διασκεδάξη, εγίνετο και αυτός παιδί κ' έπαίξε μαζί του σφίρες, σβούρες και άετούς.

Ο Μαθουρίνος ήτο υπερήφανος δια τον βλαστόν του. Δεν ήταν άλλο παιδί καλοκαρμένον και έξυπνο σαν το δικό του!.. Εις τα διαλείμματα των ταξεί- διών, όταν έμενε με άδειαν εις την πα- τρίδα του, τον έμάνθανε να διευθύνη την βάρκαν, να ρίχνη τα δίκτυα, να κο- λυμβά... Και όταν έταξίδευε μακριά, δια να κερδίση χρήματα, έσυλλογίζετο

τό παιδάκι που το είχεν άρίσει εις τήν γιαγιάν του κ' έμεγάλωνεν όλοένα δια να γίνη άνδρας...

—Θά τον κάμω άνθρωπο το γυιό μου! έλεγε πάντα εις τους συντρόφους του. Αυτός δεν θά μείνη πτωχός ναύτης σαν τον πατέρα του. Α, μπά, Θεός φυ- λάξοι! Έχω κατά μέρος λίγα χρημα- τάνια. Θά τον βάλω ετή Σχολή και θά τον ιδήτε μιά μέρα άξιωματικό του Ναυτικού!

Το μεγάλο αυτό όνειρον του Μαθου- ρίνου δεν έπραγματοποιήθη. Έταξε το παιδί του εις την θάλασσαν, και ή θά- λασσα δεν ήθέλησε να περιμένη, άλλ' άνυπόμονη, έσπευσε να του τον πάση εθύς. Έτσι, μικρό-μικρό, χωρίς γαλό- νια, και για πάντα!..

Ένα βράδυ, ό μικρός Βίβης πήγε να ψαρέψη μ' ένα γέροντα ναύτην, φίλον του πατέρα του. Η θάλασσα ήτο γα- ληνιαία και ό ούρανός έλαμπε γεμάτος άστέρια... Έξάφνα σηκώνεται ροβερή τρικυμία, πελώρια κύματα αναποδογυρί- ζουν την βαρκούλαν και οι δύο ψαράδες παρασύρονται... Δεν εγλύτωσεν ούτε ό γέρος, ούτε το παιδί... Το πρωί ή θά- λασσα εξέβρασεν ένα ζευγάρι κουπιά και ένα μάλλινον σκούφον.

Η άπελπίσία του δυστυχισμένου πα- τέρα δεν περιγράφεται. Ούτε ένα δάκρυ δεν έτρεξε από τα μάτια του, ούτε μίχ λέξις δεν εβγήκεν από το στόμα του. Έμεινεν ως άπολιθωμένος. Έπειτα έκαψε την άπόρριπν να υπάγη να ζήση εις καμμίαν άγρίαν έρημίαν και, άφου παρητήθη από την θέσιν του, εγκατε- στάθη εις τον φάρον, που παρεκάλεσε να του δώσουν.

Επήρε μαζί του μερικά κουρέλια, το βδελύριον των καταβόσεων του εις το Ταμειονήριον της Τραπεζής και έν μι- κρόν κειώτιον, όπου ήσαν έπιμελώς φυ- λαγμένα παιγνίδια, παιδικά φορεματά- κια και ένας μάλλινος σκούφος, ξεθω- ριασμένος από την θάλασσαν...

Και ό Μαθουρίνος έξηκολούθησε να ζή με την ελπίδα, ότι κάποτε ή με- γάλη κλέπτρια θά τω απέδιδε την λείαν της και ότι θά ήμπορούσε να όάξη το σώμα του παιδιού του εκεί εις την άκρο- γιαιάν...

Τρία χρόνια ό θαλασδύλκος έμόνα- ζεν εις τον φάρον, όταν, μίαν νύκτα, έξεσράχη φοβερά θύελλα. Τα στοιχειά όλα έμάνοντο. Έκτυρλωτικά άστραπα- αυλάκωναν τον μαύρον ως πίπσαν ούρα- νόν και ό άνεμος ώρύετο, πότε με ήχους πενήθιμους, θρηνώδεις, και πότε με όξεία σφυρίγματα, λυσσαλέα. Υπό την πνοήν του την ισχυράν, το κτίριον του φάρου έσειετο όλόκληρον. Τα κύματα, πελώ- ρια, έφωρμόσαν κατά των βράχων, άνέ- θαιναν εις δυσθεώρητα ύψη και κατέπι- πταν έπειτα εις άφρίζοντας καταρράκτας

με κρότον βροντής. Ο Μαθουρίνος είχε σηκωθ' από το κρεβάτι του και περιε- φέρετο άνήσυχος, σκεπτικός, με την πί- παν εις το στόμα από συνήθειαν, αλλά χωρίς να καπνίζει.

—Παλχόκαιρος!... έμυρλούριζε. Οι σύντροφοι θά χορεύουν για καλά στη θάλασσα!... Ω, χωρίς άλλο, θά έχουμε ούρμα!...

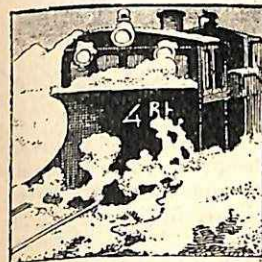
Έστηνε το αυτί συγκατών την άνα- πνοήν του.

—Α, όχι! έίπεν ήσυχαμένος όλί- γον· κανένας δε φωνάζει αυτή την ώρα. Μόνον ή θάλασσα λέει το άγριο τρα- γούδι της.

Και περιμένων την αύγην, προσέχων και εις τον ελάχιστον κρότον, ό θαλασ- σινός έμεινεν όρθιος και άγρυπνος όλην την νύκτα. Έπειτα, όταν ό ούρανός ήρ- χισε νάσπριξη μακράν εις τον έρίζοντα, έξήλθεν από το σπιτάκι του.

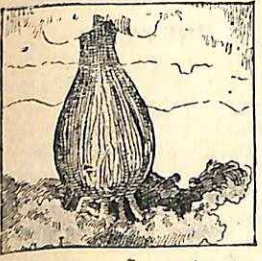
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Καλή εφεύρεσις

Εις την Έλ- βετίαν έτέθη έ- σχάτως ένχρή- σει μία άτμο- μηχανή σιδη- ροδρόμου, έφω- τισμένη με έν «χινοσάρω- ορον», το ό- ποιον όμοιάζει με πρόωρον πλοίου. Η νέα αυτή εφύ- ρεσις κρίνεται χρησιμωτάτη, διότι σα- ρώνει κυριολεκτικώς την γραμμήν, ό αν ή γιών, ή όποιαν, εις τα κλίματα εκείνα, φθάνει πολλάκις εις μέγα ύψος, σταμα- τάζ την κυκλοφορίαν των αμαξοστοιχιών. Κάποτε θά ιδούμεν και ήμεις ταιούτα «χινοσάρωορα» εις τον σιδηρόδρομον των Συνόρων.

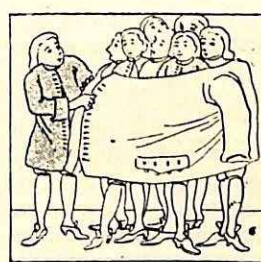
Ευεργετικόν δένδρον

περίεργον είνε, ότι ό κορμός αυτός δεν έχει μόνον το σχήμα φιάλης, αλλά πε- ριέχει κ' έν υγρόν γλυκό και δροσι- στικό, το όποιον πίνουν οι ιθαγενείς, διασφαλίζοντες τον φλοιόν του.

Αν ήμπορούσαμεν να φυτέσωμεν με- ρικά τέτοια δένδρα και εις τας Αθήνας!..

Τεράστιον ένδυμα

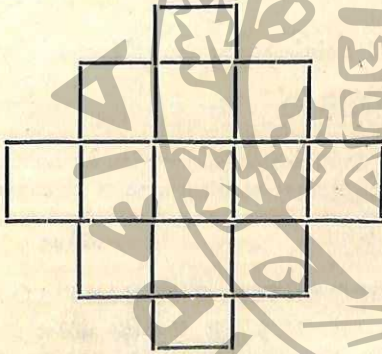

Είνε το γαλέ- κι του κυρίου Βράϊτ, Άγγλου ευπατρίδου γι- γαντιαίονσωμα- τικών διαστάσε- ων, ό όποιος έ- ζη κατά τον ΙΗ' αιώνα. Το γαλέ- κι αυτό ήμπορούσε να χωρέση επτά άν- θρώπους συνήθων διαστάσεων, καθώς βλέπομεν εις αυτήν την γελοιογραφικήν εικόνα, αντίγραφον χαλκογραφίας της έ- ποχής εκείνης.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Μονοκονδυλία

Εορτή υπό του Δοξασ, έτου 1912

Πώς είμαστε να γραφή το σχήμα αυτό με μονοκονδυλιάν, ώστε να μην α- κολουθήση ή πέννα μας δύο φορές την ίδίαν γραμμήν;

Ψιμαράκια και γαλιά
Και όσα πάν του Βασιλιά
Με φιλεύουνε, και ως αύριο.
Ποιός το ξεύρει, αν γίνω Λαύριο
Να φουρνίλω και... χρυσάφι...
Μά ή γρηά ή Πανίκωτη,
Σκεβρωμένη μέσ' στο ράφι,
«Μή, του λέει, τον Καπιτή
Τόσο δά μάς κάνει και
Πάλι ά κέ ρια σου τά πέρνουν
Όσα πρόθυμα σου φέρνουν,
Και...μ' αυτόν τον Τενεκέ
Σου σφαλνούν κι αυτό σου άκόμα
Το τετράπλγχο σου στόμα...
Κι' έτσι απ' όλα τά φαγιά
Σου άπομένει... ή μυρωδιά!
Μά, θαρρώ, έχεις κι' ένα φίλο
Τον φουρνάρη, που στο έύλο...
Σε χορταίνει και σ' άφίνει
Την πανίδα να σε σδύνει
Κάπου κάπου διψασμένο...
Τον καυμένο!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

6') Διά τους Γαλλομαθεύς

Εορτή υπό του Ναυτίλου
Q.. s.it l.s.p.l.s, ap.r..d à g.a.t.r.
Να συμπήρωθ' ή γαλλική αυτή πα' ροιμία.

γ') Μαγική Εικών

Εορτή υπό του Σημαιοφόρου Έλληνος

Μήπως βλέπετε εκείνον που άνεδρεύουν αυτοί οι κακίστοιχοι;

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Α- θήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλ' τας λύσεις εις το γραφείον μας (38, όδός Έυδοπίδου), συνοδεύων την απο- στολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δε- κάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα ό- λων των λύτων θά δημοσιευθώ. Αναλόγως δε του ποσού, το όποιον θάποτελεσθ' ή, θα έγγρα- φώμεν και πάλιν δια κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 17ου φύλλου

α') Ηλαγίαυλος, κλειδοκύμβαλον, μανδολίνον, κιθάρα. —β') Il faut tou- jours écouter sa mère.

Ιδε τι ν'Ο-
δηγόν τού

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ-
τού, Κεφ. Β

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΑΙΑ

«Ημέρα δηλαδή ψευτιάς. Προσοχή μή σ'αυς γελάσουν! !»

Η συνήθεια αυτή εκένησε πολύ την περιέργειάν μου και απεράσισα να μάθω την αρχήν της. Καί κάτι άνεκαλύψα.

Λοιπόν, εκτός άλλων παραδόσεων, αναφέρεται ότι τῷ 1654 Κάρολος ο IX τῆς Γαλλίας διέταξε να εορτάζεται ἡ 1η 'Ιανουαρίου ὡς πρώτη τοῦ ἔτους ἀντὶ τῆς 1ης 'Απριλίου, ὅπως ἐσυνήθιζετο. Ἀπὸ τὰς συζητήσεις καὶ τὰ σχόλια, τὰς ἀστειότητας καὶ τὰ χαριτολογήματα, τὰ ὁποῖα προσέκυψαν, ἐγεννήθη ἡ πρωταπριλιάτικη ψευτιά. Πολλοὶ συνέχισαν ἢ ἐδέχοντο συγχαρητήρια πρωτοχρονιάτικα τὴν 1ην 'Απριλίου ὅπως ἦσαν συνηθισμένοι. Ἄλλοι, εἰρωνευόμενοι συγγενεῖς ἢ φίλους, τοὺς ἐστελλαν τὴν ἡμέραν ταύτην ἀστεία δῶρα καὶ ψευδεῖς εἰδήσεις, καὶ βαθμιδὸν ἐπεκράτησεν ἀλόκοτος διαγωνισμὸς ψευδῶν καὶ ἀλληλοεμπαιγμῶν. Πολλὰ καὶ ἀστείωτα, διαφόρων ἐποχῶν ἐπεισόδια, ἀναφέρονται κατὰ τὴν 1ην 'Απριλίου.

Ἐάν μοῦ τὸ ἐπέτρην ὁ χρόνος, θὰ σὰς ἔγραφα ἐδῶ μερικὰ. Ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ὅμως ἐκ τούτων ἔχω ἤδη ἐκτυπῶσαι εἰς κομψὸν ἐγκόλπιον βιβλίον. Διέδωκα μερικὰ ἀντίτυπα διὰ τὰς συνδρομητριάς καὶ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως», τὰ ὁποῖα θὰ ἀποστείλω δωρεάν εἰς ὅσους προφθάσουν καὶ τὸ ζητήσουν ἀπὸ ἐμὲ ἀπ'εὐθείας.

Ἀμαρυλλίς

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

Μελαγχολικός, ἀλλ' ἥρεμος, μὲ ὑπομονὴν καὶ θάρρος, χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸν πόνον του καὶ τὴν ἀνησυχίαν του, ἐκαθόταν ὁ γέρος πατέρας σὲ μιὰ ἀκρῇ, κοντὰ στὸ παράθυρο. Τὸ γενετικὸ καὶ κουρασμένον βλέμμα του ἐκέντραζεν ἐξω τὴν φύσιν ποῦ ἀνθίξε, καὶ ὁ νοῦς του βέβαια συλλογίζετο τὸν υἱὸν τοῦ τὸ μονάκι, τὸν υἱὸν τοῦ ποῦ περριφανέτο γι' αὐτὸν καὶ τὸν ὁποῖον εἶχε στείλει στὸν πόλεμον νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν κοινὴν ἡμετέρα. Μάλιστα τὸν εἶχε στείλει μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ βαλμένη ἀπὸ τὰ βάρη τῆς ψυχῆς του, νὰ γυρίσῃ νικητὴς. Ἔτσι τὸν εὗρηκα τὸν γέρον πατέρα, παλῶν καὶ αὐτὸν πολεμιστὴ, τὴν τελευταία φορὰ ποῦ πῆγα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ. Ἐμπῆκα σιγὰ-σιγὰ στὸ δωμάτιον καὶ καθίστα γιὰ νὰ μὴ διακόψω τοὺς ἱεροὺς καὶ προσφιλεῖς τοῦ συλλογισμούς. Ἐξάφνα γύρισε καὶ μ' εἶδε. Μ' ἐχαιρέτησε προσπαθὼν νὰ θέσῃ ἕνα μειδίαμα στὰ χεῖλη του ποῦ ποτὲ δὲν τ'ἔβλεπε γέλιο, καὶ μ' ἔβαλε νὰ καθίσω κοντὰ του. Μὲ τὰ τρέμοντα χεῖρα ὅσπερ ἀπὸ τὸ τραπέζιον ἕνα γράμμα, μὲ μολύβι γραμμένον, βασιστικὸ καὶ λερωμένον καὶ μοῦ τῶδωκε φωναχτὰ νὰ τὸ διαβάσω. Ἦταν ἡ μυριοστὴ φορὰ ποῦ τοῦ τὸ διαβάζαν, ἀλλ' ἀόρταγα τὸ ἄκουε. Ἐγράψαν ὁ υἱὸς τοῦ ἀπὸ τὰ Γιάννα πὼς ἦταν καλὰ, πὼς ἔλαβε μέρος

στὴν τελευταία μάχη καὶ νικητὴς ἐμπῆκε στὴν πόλιν. Ἀμα τελείωσε, ὁ γέρος πατέρας τὸ ἀρπάξε, τῶβαλε στὰ χεῖλη του καὶ τὸ ἐφίλησε. Δύο δάκρυα κύλησαν τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἀπὸ τὰ μάτια του, δάκρυα χαρᾶς, ὑπερηφανείας, ἀπορρογῆς, ποῦ ἔβλεπε τοὺς πόθους του πραγματικούς, ἐν ᾧ σιγῇ βασιλεὺς στὸ δωμάτιον ποῦ κανεῖς δὲν ἐτόλμιονε νὰ τὴν διακόψῃ.....

Υἱκὴ Στοιγῇ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΓΓΕΛΟΙ

Ὁ ἄγγελος τοῦ Χάρου συνήντησε μιὰ μέρα τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον ποῦ πάει τὰ παιδιά. Καὶ τοῦ εἶπε: «Δὲν μοῦ λέγεις ἐσύ, ποῦ

«Χύνεις γιὰ τὸ παιδί τῆς ἀγάπῃ» στὴν καρδιά;

«Αἰώνια τί τρέχεις» στὸν κόσμον ἐδῶ πέρα, «Τί τρέχεις καὶ σκορπίζεις» στὸν κόσμο

«Ἀφοῦ ἔλα κι' ἀφοῦ ἔλοι θὰ σβύσουνε» τὴ ζωὴ,

«Ἀφοῦ ἡ ζωὴ δὲν εἶνε παρ' ἄρρωστη πνοή;

«Κακὸ μὲ λένε ἐμένα, κακὸ γιὰ δὲν ἀκούω» τὰ κλάμματα, τοὺς θρήνους, τὰ δάκρυα

«Μὰ μήπως ἐγὼ φταίω» στὴν πόρτα τοὺς «τὰν κρούω;

«Εἰς ἔλους πρέπει νάρθῃ αὐτὴ ἡ συμφορὰ!.....

«Παῦσε λοιπόν, τί κάνεις; καὶ γιὰ καλὸ δικό τους. . .

«Τόσος ψυχὰς ποῦ σπέρνεις κι' ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκορπᾷς,

«Τὸ τί θὰ ἀπογίνουν, πὼς εἶνε τὸ γραφτό τους,

«Ἀχ, ἦθελα νὰ ἐξύρω, ποτὲ σου δὲν ἔρωτᾷς. . .

«—Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου, Χάρε, κι' ἄφες με νὰ περάσω

«Δὲν θέλω νὰ σ' ἀκούσῃ τὸ βρέφος ποῦ κρατῶ,

«Ζωὴ ὅταν σκορπίζω ποτὲ δὲν θὰ διαδῶσω

«Στῆς Μοίρας τὸ Βιβλίον τὸ τί εἶνε γραφτό. . .»

Κῦμα

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΤΙΔΟΣ

Ἐν ἔτει 1875 ὁ Ε. Ροστάν μολὶς τότε 7 ἐτῶν, ἐπισκέφθη μετὰ τῆς μητρὸς του μίαν Μάντιδα, ἥτις τῷ εἶπε τὰ ἑξῆς: — Ἐγεννήθης τῷ 1868. . . ὑπολογί-ζω 1+8+6+8=23. Μετὰ 23 ἔτη, ἤτοι ἐν ἔτει 1898 θὰ εἶνε ἡ πρώτη μεγάλῃ τῆς ζωῆς σου χρονολογία.

Ἐδῶ ἐσταμάτησε καὶ ἐσκέφθη:

— Ἀναστρέφω, εἶπε, τὸν ἀριθμὸν 23 καὶ τὸν κάμνω 32, ἐάν τὸν προσθέσω εἰς τὸ ἔτος τῆς γεννήσεώς σου, 1868 εὗρισκω 1900! . . . Ἀυτὴ θὰ εἶνε ἡ δευτέρα μεγάλη χρονολογία τῆς ζωῆς σου. Τώρα λαμβάνω 1+9+0+0 καὶ ἔχω 10, τὸ προσθέτω εἰς τὸ 1900 καὶ εὗρισκω ὀκτὼ τὸν 1910. Ἐάν πάλιν προσθέσω 1+9+1+0 καὶ τὸ ἀθροίσμα τούτων 11 προσθέσω εἰς τὸ 1910 εὗρισκω τὸ 1921. Τὸ 1910 λοιπόν καὶ τὸ 1921, θὰ εἶνε ἡ τρίτη καὶ τετάρτη χρονολογία τῆς ζωῆς σου. . . .

Ἐδῶ ἡ μάντις ἐσταμάτησε. Καὶ ἐν τοῖσι αἱ πρῶται τρεῖς χρονολογίαι ἐπαλήθευσαν, ἐκδοθέντων καὶ παρασταθέντων κατὰ τὰ προλεχθέντα ἔτη κατὰ σειρὰν τοῦ «Συρανὸς δὲ Μερζεράκ», τοῦ «Λετιδῶς» καὶ τοῦ Σαντεκλαίρ.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1921 ποῖον ἄρα γε ἀρηστούγημα θ' ἀποκτήσῃ ἀκόμη ἡ γαλλικὴ φιλολογία;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Φάων.

Ἐδῶ ἡ μάντις ἐσταμάτησε. Καὶ ἐν τοῖσι αἱ πρῶται τρεῖς χρονολογίαι ἐπαλήθευσαν, ἐκδοθέντων καὶ παρασταθέντων κατὰ τὰ προλεχθέντα ἔτη κατὰ σειρὰν τοῦ «Συρανὸς δὲ Μερζεράκ», τοῦ «Λετιδῶς» καὶ τοῦ Σαντεκλαίρ.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1921 ποῖον ἄρα γε ἀρηστούγημα θ' ἀποκτήσῃ ἀκόμη ἡ γαλλικὴ φιλολογία;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Φάων.

Ἐδῶ ἡ μάντις ἐσταμάτησε. Καὶ ἐν τοῖσι αἱ πρῶται τρεῖς χρονολογίαι ἐπαλήθευσαν, ἐκδοθέντων καὶ παρασταθέντων κατὰ τὰ προλεχθέντα ἔτη κατὰ σειρὰν τοῦ «Συρανὸς δὲ Μερζεράκ», τοῦ «Λετιδῶς» καὶ τοῦ Σαντεκλαίρ.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1921 ποῖον ἄρα γε ἀρηστούγημα θ' ἀποκτήσῃ ἀκόμη ἡ γαλλικὴ φιλολογία;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Φάων.

Ἐδῶ ἡ μάντις ἐσταμάτησε. Καὶ ἐν τοῖσι αἱ πρῶται τρεῖς χρονολογίαι ἐπαλήθευσαν, ἐκδοθέντων καὶ παρασταθέντων κατὰ τὰ προλεχθέντα ἔτη κατὰ σειρὰν τοῦ «Συρανὸς δὲ Μερζεράκ», τοῦ «Λετιδῶς» καὶ τοῦ Σαντεκλαίρ.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1921 ποῖον ἄρα γε ἀρηστούγημα θ' ἀποκτήσῃ ἀκόμη ἡ γαλλικὴ φιλολογία;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Φάων.

Ἐδῶ ἡ μάντις ἐσταμάτησε. Καὶ ἐν τοῖσι αἱ πρῶται τρεῖς χρονολογίαι ἐπαλήθευσαν, ἐκδοθέντων καὶ παρασταθέντων κατὰ τὰ προλεχθέντα ἔτη κατὰ σειρὰν τοῦ «Συρανὸς δὲ Μερζεράκ», τοῦ «Λετιδῶς» καὶ τοῦ Σαντεκλαίρ.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1921 ποῖον ἄρα γε ἀρηστούγημα θ' ἀποκτήσῃ ἀκόμη ἡ γαλλικὴ φιλολογία;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Φάων.

Ἐδῶ ἡ μάντις ἐσταμάτησε. Καὶ ἐν τοῖσι αἱ πρῶται τρεῖς χρονολογίαι ἐπαλήθευσαν, ἐκδοθέντων καὶ παρασταθέντων κατὰ τὰ προλεχθέντα ἔτη κατὰ σειρὰν τοῦ «Συρανὸς δὲ Μερζεράκ», τοῦ «Λετιδῶς» καὶ τοῦ Σαντεκλαίρ.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1921 ποῖον ἄρα γε ἀρηστούγημα θ' ἀποκτήσῃ ἀκόμη ἡ γαλλικὴ φιλολογία;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Φάων.

Ἐδῶ ἡ μάντις ἐσταμάτησε. Καὶ ἐν τοῖσι αἱ πρῶται τρεῖς χρονολογίαι ἐπαλήθευσαν, ἐκδοθέντων καὶ παρασταθέντων κατὰ τὰ προλεχθέντα ἔτη κατὰ σειρὰν τοῦ «Συρανὸς δὲ Μερζεράκ», τοῦ «Λετιδῶς» καὶ τοῦ Σαντεκλαίρ.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1921 ποῖον ἄρα γε ἀρηστούγημα θ' ἀποκτήσῃ ἀκόμη ἡ γαλλικὴ φιλολογία;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Φάων.

Ἐδῶ ἡ μάντις ἐσταμάτησε. Καὶ ἐν τοῖσι αἱ πρῶται τρεῖς χρονολογίαι ἐπαλήθευσαν, ἐκδοθέντων καὶ παρασταθέντων κατὰ τὰ προλεχθέντα ἔτη κατὰ σειρὰν τοῦ «Συρανὸς δὲ Μερζεράκ», τοῦ «Λετιδῶς» καὶ τοῦ Σαντεκλαίρ.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1921 ποῖον ἄρα γε ἀρηστούγημα θ' ἀποκτήσῃ ἀκόμη ἡ γαλλικὴ φιλολογία;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Φάων.

Ἐδῶ ἡ μάντις ἐσταμάτησε. Καὶ ἐν τοῖσι αἱ πρῶται τρεῖς χρονολογίαι ἐπαλήθευσαν, ἐκδοθέντων καὶ παρασταθέντων κατὰ τὰ προλεχθέντα ἔτη κατὰ σειρὰν τοῦ «Συρανὸς δὲ Μερζεράκ», τοῦ «Λετιδῶς» καὶ τοῦ Σαντεκλαίρ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Φάων.

Ἐδῶ ἡ μάντις ἐσταμάτησε. Καὶ ἐν τοῖσι αἱ πρῶται τρεῖς χρονολογίαι ἐπαλήθευσαν, ἐκδοθέντων καὶ παρασταθέντων κατὰ τὰ προλεχθέντα ἔτη κατὰ σειρὰν τοῦ «Συρανὸς δὲ Μερζεράκ», τοῦ «Λετιδῶς» καὶ τοῦ Σαντεκλαίρ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Φάων.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 137^{ος}

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὧν θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἀπριλίον, Μαῖον, Ἰουνίον καὶ Ἰουλίου ἔ. ἔ.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 137ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὐρεσιν τῶν Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Οἱ κυριώτεροι ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς:

Αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ ἰδιαιτέρῳ χαρτῶν, πολυμύμονον εἰς τὸ Γραφεῖον μου. Ὡστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθῶν, πρέπει πρῶτα νὰ στείλουν 1 φρῆγκον, διὰ νὰ λάβουν 20 φύλλα τοιοῦτου Χάρτου τῶν Λύσεων.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἐπιτρέπεται νὰ λάβουν μέρος, ἐκτὸς τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον.—δωρεάν,—καὶ οἱ λοιποὶ συνδρομητὰ καὶ τὰδελφία των, οἱ μὴ ἐχόντες ψευδώνυμον, ὑπὸ τὸν ὄρον μόνον ὅτι αὐτοὶ πρέπει νὰ συνοδεύουν κάθε τὸν λυσόχαρτον μ' ἓν δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Ἐπίσης καὶ οἱ ἀγασταὶ εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος, ἀλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ συνοδεύουν κάθε τὸν λυσόχαρτον μὲ γραμματόσημον ἐκδοθέντων.

Τοὺς λοιποὺς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, περὶ ἀπονομῆς τῶν βραβείων, ἰσοτιμῶν κλπ. εὗρισκετε ἐν ἐκτῇ εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' (φύλ. 1.) καὶ πρέπει νὰ τοὺς ἀναγνώσετε μὲ προσοχήν. Βραβεῖα θαπονεμηθῶν τὰ ὠριμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου τὴν 3ην Ἀπριλίου 1913.

ἈΠΕΝΑΝΤΙΑΣ, Ἀπελευθερωθεῖσα Ἡπειρος, εἶμαι πολὺ εὐχαριστήρην ποῦ μοῦ ἔγραψες σήμερον κάπως περισσοτέρα. Ἔτσι νὰ μοῦ γράψῃς πάντα. Νὰ ξεῦρω τί γίνεσαι, καὶ νὰ βλέπω τί κάνεις. . . Δὲν σοῦ λέγω, αἱ πάρα πολλὰ ἐκτενεῖς ἐπιστολαί,—κόλλες ὀλοκληρῆς—μὲ δυσκολεύουν λιγάκι, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ διαβάσω. Ἀλλὰ ὅχι πάλιν καὶ δύο λόγια! Πάν μετρίων ἀρῶσιν.

Ἀκούτε ὅσοι γράφετε σημειώσεις εἰς τὰ περιθώρια τῶν τετραδίων τῶν Μικρῶν Μυστικῶν; Ἢ Νέλλε ἡναγκάσθη πολλὰ καὶ νὰ πληρώσῃς πρῶτον εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον 50 λεπτόν, διὰ νὰ παραλάβῃς τοιαῦτα τετράδια. Διότι ἡ Νέλλε ζῇ εἰς τὴν Ἀδύτρίαν, καὶ ἐκεῖ πέρα τὰ Ταχυδρομεῖα δὲν παίζουν. Κ' ἐπειδὴ δὲν ξεῦρετε σεῖς διὰ ποῦ εἶνε κάθε τετράδιόν σας, καὶ μὴ γράφετε ποτὲ σημειώσεις εἰς τὰ περιθώρια. Μόνον τὰς ἀπαντήσεις σας. Ὅτι εἶνε «ἀλληλογραφία» ἐπὶ τῶν ἐντύπων ἀπαγορεύεται.

Τοῦλάχιστον, πολὺ ἐλυπηθῆκα, ποῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας χωρὶς νὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ἰδῶ. Ἀλλ' ἀφοῦ ἦτο τὴν βία, δὲν πειράζει ὅταν μὲ τὸ καλὸ θὰ ξανἀλῇ. Ἐλπίζω νὰ μὴ εἶνε τίποτε ἡ ἀσθένεια τῆς μητέρας σου καὶ νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα ὅτι ἔγεινεν ἐντελῶς καλὰ.

Ἢ Ζιλέ μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Ὁραία ἡ Σάρα τῆς Βάσας τοῦ Κανάρη. Ἀλλ' ἔγωγ ἰδὼν ὅτι τὸ ὠραῖο αὐτὸ κομμάτι θὰ ἐγίγνετο ὠριότερον, ἂν, εἴθι θέσι τῆς σαύρας, ἔβαλε κανένα ἄλλο μικρὸ ζῷον, πὼς συμπαθῇ-»

Ἢ Κρινιώ, ἓν ἄσπρο μερμηγκάκι, κοριτσάκι, ἐγεννήθη τὸ καίμενον, κατὰ λάθος, μέσα εἰς μίαν φωνήν μερμηγκιῶν μαύρων. Κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύλης, ἡ μικρὰ παρῆλθετος πρέπει νὰ θανατωθῇ. Τὴν λυποῦνται ὅμως

ταῖα. Διδοῦμαι τὴν ἀπέχθεια 'ς αὐτὸ τὸ ἔρπετό. — Ἀλλ' ὅμως, τὴν ἀντιπαθῶν πολλοὶ τὴν καυμένην τὴν σαύρα. Ἀλλὰ διατί; Ἢ κομψὴ αὐτὴ μικρογραφία τοῦ Κροκοδείλου εἶνε ἀπὸ τὰδλαβέστερα καὶ ἀθρόωτερα ζῶα! . . .

Ξεῦρετε πὼς παρεκινήθη νὰ γίνῃ συνδρομητὴς μοῦ ὁ Ναύαρχος Μιαούλης; «Θὰ σοῦ τὸ εἶπω—μοῦ γράφει—διότι εἶνε ἀρκετὰ περιέργων. Δὲν ἐνεγράψαν οὔτε ἐκ συστάσεως οὔτε ἐξ ἐνεργείας τινὸς ξεσπαλλὼντος, ἀλλ' ἐκ τύχης, καὶ ἰδοὺ πὼς: Εἶχον ἰπάχη εἰς τοῦ θεοῦ μοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε παντοῦ ὄλης. Ἐκεῖ ἔτυχε νὰ ἴδω ἓνα φυλλάδιόν σου, τὸ ὁποῖον ὁ θεὸς μοῦ εἶχεν εὖρη μεταξὺ φύλλων χάρτου, ποῦ ἤγγρασε πρὸς γρήσιν τοῦ καταστῆματος. Τὸ ἐξήγησα, τὸ ἀνέγνωσα, μοῦ ἤρεσε, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ συνδρομητὴς σου!» Ὡστε κ' ἐκεῖνοι ποῦ πετοῦν τὰ φυλλάδια των, ὥστε νὰ καταντῶν εἰς τὰ παντοπωλεῖα, ρεζάμια μὰς κάμνουν!

Φοῦρα, νὰ μὴ λησμονῇς νὰ ἐσωκλείης ἀπὸ ἐν δεκάλεπτον γραμματόσημον εἰς κάθε τετράδιον Μ Μυστικῶν ποῦ μοῦ στέλλεις νὰ διαβίσω. Δὲν τὸ λέγει ὁ Κανονισμὸς;

Ἢ μεγάλη δυσκολία, Τέλλε Ἄγρα, διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ στέδιόν σου, ὅλ' ἦτο ἡ ἑλλειψὶς χρόνου. Ξεῦρετε τί εἶνε, ἀπὸ 5) κομμάτια, καλὰ, ἄξια δημοσιεύσεως, μ' ἐλαχίστας διαφορὰς μεταξὺ των, νὰ διαλέξῃς μόνον τὰ πέντε ἢ ἑξὲς καλλίστερα; Πρέπει νὰ καθήσῃ νὰ ζυγίσῃς κάθε τὸν λέξιν. Καὶ ποῦ καὶ; . . . Καθὼς θὰ τὸ νομίσῃς εὐκόλως. . . ἐάν προτιμῇς τὸν τὸ ἰδικόν σου καὶ ἀπορριπθῶν τὰ ἄλλα ἀνεξετάτως. Ἀλλὰ δὲν εἶν' ἔτσι!

Καὶ τίνος δὲν ἔχει τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν συμπάθειαν, Κορητικοπούλα, ὁ μικρὸς ἀλλὰ ἡρώϊκός λαὸς τοῦ Μαυροβουνίου; Ὁραϊότατα τὸν γράφει: εἰς τὸ γράμμα σου, ποῦ μοῦ ἄρσεν ἐξαιρετικῶς.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, Ἀπελευθερωθεῖσα Μακεδονία, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια. Τὰ ψευδώνυμα ἐνεκρίθησαν. Δὲν θὰ μοῦ γράψῃς καὶ ἡ ἀδελφὴ σου; Ἀλλ' ὅμως, ἦθελα νὰ μάθω τὴν ἱστορίαν τῆς γνωριμίας μας: δὲν πειράζει ποῦ εἶνε μακρινή.

Ὁ ἦρος τῆς Ἀθῆναι καὶ ἄλλοι φίλοι μοῦ ἐν Κοπρισσίᾳ ἱδρυσαν Σύλλογον καὶ τὸν ὠνόμασαν «Διαπλάσις». Τοὺς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ εὐχομαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

Ψηφοδέλτια διὰ τὴν προκριματικὴν ἐκλογὴν τῶν ψευδωνύμων τῆς Α' Τριμηνίας, εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου. Σὰς τὸ ὑπενημῶ, διότι μετὰ τὴν προθεσμίαν δὲν θὰ δεχθῶ κανένα. Σὰς παραπέμπω καὶ εἰς τὸ 13ον φυλλάδιον, ὅπου ἐδημοσιεύθησαν οἱ ὅροι ἐν ἐκτῇ.

Ἢ Κρινιώ, ἓν ἄσπρο μερμηγκάκι, κοριτσάκι, ἐγεννήθη τὸ καίμενον, κατὰ λάθος, μέσα εἰς μίαν φωνήν μερμηγκιῶν μαύρων. Κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύλης, ἡ μικρὰ παρῆλθετος πρέπει νὰ θανατωθῇ. Τὴν λυποῦνται ὅμως

ταῖα. Διδοῦμαι τὴν ἀπέχθεια 'ς αὐτὸ τὸ ἔρπετό. — Ἀλλ' ὅμως, τὴν ἀντιπαθῶν πολλοὶ τὴν καυμένην τὴν σαύρα. Ἀλλὰ διατί; Ἢ κομψὴ αὐτὴ μικρογραφία τοῦ Κροκοδείλου εἶνε ἀπὸ τὰδλαβέστερα καὶ ἀθρόωτερα ζῶα! . . .

Ξεῦρετε πὼς παρεκινήθη νὰ γίνῃ συνδρομητὴς μοῦ ὁ Ναύαρχος Μ

εὐχαριστῶν) Ἑλλάδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου (ἂν καὶ ἀργά, σοὺ στέλλω τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήρια μου διὰ τὸν θάνατον τῆς καλῆς σου μητέρας· κ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα διατί εἶχες νὰ μοῦ γράψης τὸν καὶρὸν φύλλον ἔστειλα) Ἀτρόμητον Σωφραζέτιαν (ὅχι, λάθος εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 177 Γωνίαν δὲν ὑπάρχει· μήπως ἐννοεῖς τὸ αἰδοῦν; ὅθεν «αἰδοῦν»· τὸ ἓνα σου τετραδίου ἦτο διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὴν Δαφνοστεφῆ Νίκην) Φάωνα (μ' αὐτὰ ὅλα γίνονται διὰ κλήρου· πῶς εἰμπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά;) Κραυγὴν Νίκης (θὰ ἔτυχε νὰ μὴ ἦταν ἔκτακτα αὐτὰ ποῦ ἐδιδάσκαες, ἀλλὰ ἡ ρωσικὴ φιλολογία εἶνε μεγάλη κ' ἔχει πολλὰ ἀριστοτεχνήματα) Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἰμου (τόμον ἔστειλα· ὥρατα αὐτὰ ποῦ γράφεις) Μανιώδη Ταξιδιωτίσαν (εἶνε λάθος· ἔπρεπε νὰ λέγῃ «λίμνη τῆς Ρωσσίας») Τρελλὴν Ναυτοπούλαν (ἔχει καλῶς ἔστειλα) Ἀθάνατα 1821-1912 (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· αἱ ψευδώνυμα δὲν λέγω! δὲν εἶπαμεν ὅτι αὐτὰ εἶνε μυστικά; θέλεις νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἄλλος γιὰ σένα καὶ νὰ σὲ μαρτυρήσῃ;) Λίον Ν. Π. κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3ην Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 137ος Διαγωνισμὸς Δύσεων
Ἀπριλίου - Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Ἰουνίου)

193. Δεξιόγραφος.

Θεὸν ἀρχαίαν
Μ' ὅστων ἐνέων
Κ' ἥρωα μέγαν
Σοῦ φανερώων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλлонτος Ἐφευρέτου

194. Συλλαβόγραφος

Εἰς ἓνα ζῶον φόρεσα
Μιά νότα γιὰ καπέλλο
Κ' ἓνα ποτάμι ἔκαμα
Χωρὶς κ' ἐγὼ νὰ θελῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκρατεῖρας Ἑλλάδος

195. Στοιχειοτονόγραφος

Εἶμαι νῆσος τῶν Κυκλάδων
Ὅπως ἐγὼ εἶναι μένω.
Ἐνα γράμμι' ἂν μοῦ ἀφαιρέσης
Καὶ τὸν τόνον μεταθέσης,
Οἶκος ἱερὸς θὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

196. Ἀίνημα.

Εἰς τοῦ Ὑμητοῦ ἐπάνω
Κατοικῶ τὴν κορυφὴν
Καὶ δι' ὅλους ἐτοιμάζω
Πολυζήτητον τροφήν.
Ἄν τὰ τρία τελικά μου
Νάφαιρέσης πειραθῆς,
Τὸ γλυκύτατον μου ἔργον
Θενὰ ἴδῃς παρευθὺς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Χελιδονάκι

197. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ φυσικὸν φαινόμενον.
* + * = Συμπερασματικόν.
* * + * * = Μῦθ.
* * * + * * * = Ἡρώς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος

198. Δικτυωτὸν

* * * * * = Ἡρώς Ἀργοναύτης.
* * * * * = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
* * * * * = Ὅπλον ἀγχέμαχον.
* * * * * = Ρῆμα οὐδέτερον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ

199. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ δευτέρα χώραν τῆς Ἑλλάδος.

1. Ἰερὸν Σύμβολον. 2. Πτηνόν. 3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 5. Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυθαίου Ἐκτορος

200. Μικτὸν

υ α ε - ε - ο α - * - ευη,
δ - * - μ - γς - τυ - Ὀλς.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ματωμένου Φεγγάρι

201. Γρίφος

τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ
ΟΥΚ τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ
τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰππότου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,"

Ἰδρύομεν παράστημα ἐν Κορίνθῳ. Γενομένων ἀρχαιρειῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος Α. Κίνας, ταμίας Π. Βλάσης, γραμματεὺς Α. Κανάρης. Τοῦτους συγκαίρομεν διὰ τὰς ἀόκνους ἐνεργείας των. (ΙΓ', 145)

Εὐγενεῖς ψιφοφόροι! Ὡφείσαστε πάντες τὰ κάτωθι ψευδώνυμα:

ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣΑ ΕΛΛΑΣ

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ 1912

ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

ΕΙΦΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΣΦΡΙΓΩΣΑ ΝΕΟΤΗΣ

ὑποστηρίζομεν ὑπὸ τῶν Συλλόγων ὈΛΥΜΠΙΑ,, καὶ ἙΛΛΑΣ,, (ΙΓ', 146)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,"

Εὐόμενον ἦτο εἰς Χρῆστον Ζάχον, ὁριαμ-
θευτήν, νὰ διαψεύδῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ τε-
θεῖσαν ὑπογραφήν. (ΙΓ', 147)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,"

Ονειρευμένη Ἑλλάς: Δὲν ἐξητήσαμεν ὑμᾶς
ὡς μέλος καὶ δὴ ὡς σύμβουλον· εἶνε
τόσοι πολλοὶ ὥστε δὲν χρειάζεσαι. Ἐγάρημεν
ὅμως μαθόντες περ' ὑμῶν ὅτι ἡ προηγουμένη
ἀγγελία σας ἐγένετο ἐν ἀγνοίᾳ σας: ὑπὸ τοῦ
«Θριάμβου». (ΙΓ', 148)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,"

Ὅστε, ἀγαπητὲ (τί λόγος!) «Θριάμβε»,
πρὸς κέντρα λακτίζεις κάμων ἀνυπο-
στάτους ἀγγελίας. (ΙΓ', 149)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΝ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ

Σπεύσατε! Ὅλοι νὰ δεῖξετε τὴν ἀγάπην
σας πρὸς τὴν ἀγαπῆν «Διάπλασιν»
τασσομενοὶ ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ «Συλλόγου
Διάπλασιν», ἀληθοῦς ἀντιπροσώπου αὐτῆς,
σκοποῦντος εὐρυτάτην διέδοσιν τῆς «Διάπλα-
σεως». Γενομένων ἀρχαιρειῶν, ἐξελέγησαν:
Πρόεδρος: Ἡρώς τῆς Ἀθῆναι, ταμίας: Τολμῆ-
ρος Ἀεροπόρος, γραμματεὺς: Δοξασμένη Ἡ-
πειρος. Ζητοῦνται δραστήριοι πανταχοῦ ἀντι-
πρόσωποι. Ζητήσατε καταστατικά. Τρίμηρος
συνδρομὴ λεπτὰ 60.—Διεύθυνσις: «Συλλό-
γον Διάπλασιν», Κυπαρισσία. (ΙΓ', 150)

Οἱ ἄσπρο! στὴν ἀληθείαν
ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ
ΤΟΛΜΗΡΟΝ ΑΕΡΟΠΟΡΟΝ
ὑποστηρίζομεν ὑπὸ τοῦ «Συλλόγου Διά-
πλασιν». (ΙΓ', 151)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΓΩΝ"

Γενομένων νέων ἀρχαιρειῶν ἐξελέγησαν:
Νέλκε, πρόεδρος: Κύμα, ἀντιπρό-
εδρος: Φθινοπωρινὴ Δύσις, γραμματεὺς:
Ὑπὲρ Πατρίδος, ταμίας. Τὸ διοικητικὸν
Συμβούλιον ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὴν Ἡρώδα
τοῦ Σουλίου, τὴν Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ
καὶ τὴν Σουλφίδα.

Κατὰ τὴν τελευταίαν του συνεδρίαν τὸ ἀπο-
λυθὲν Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐξέλεξε παμψη-
φεὶ τὴν μὲν Κάμερον ἐπίτιμον πρόεδρον, τὸν
δὲ Δωδωναῖον ἐπίτιμον μέλος τοῦ συλλόγου.

Ἀντιπρόσωποι διορίζονται: Βιέννης: Ὑπε-
ρασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας. Ἰωαννίνων:
Ἡρώ τῆς Ἡπειροῦ. Καλαμών: Φυσιο-
λάτρης. Κεφαλληνίας: Γαλάτεια. Κορίνθου:
Δοξασμένη 1912. Λίμνης (Εὐβοίας): Ἀρης.

Ζητοῦνται δραστήριοι Ἀντιπρόσωποι καὶ
ἄλλων μερῶν. Ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1913 ὁ-
ρίσθη εἰς μόνον 50 λεπτά, κατὰ τρίμηναι.
Διὰ πληροφωρίας καὶ καταστατικά ἀπευθυ-
ντέον πρὸς τὸν κ. Ρ. Coulouthros, Wien 2.,
Untere Augartenstrasse 40.

Νέλκε Φθινοπωρινὴ Δύσις
Πρόεδρος: Γραμματεὺς

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ

(Πρώην Ἀτλαντικοῦ καὶ Χιαβάδα)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

(Συλλογὴ Ποιημάτων)

Ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁποῦδήποτε

ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου φρ. 2

Γράψατε: D. E. VALAKOS

71-77 Park Place

NEW YORK, U.S.A.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 17ου ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 153].

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐλισσάβετ Α. Καπέ, Κούλα Γε-
ρογιάννη, Ἐνδοξος Ἀκρόπολις (16,17), Εὐθυμὸς
Βασκοπούλα (16,17), Μυροῦνη Ἀμπελλογράφου,
Δ. Ε. Φινόπουλος, Ἱ. Καραμάνος Ζαῖρα Σ. Ζερβού,
ΑΓΡΟΥΣ: Ἀθαν. Α. Παγιασιόπουλος,
ΒΟΛΟΥ: Γ. Ν. Βαρουῆς, Γ. Α. Χαλκιάδου-
πούλος.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Δέλα Παπαγεωργίου,
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀγγελικὴ Στράτη, Ἀλεξάνδρα
Κουσουνη, Ἀθῆνα Καλογεροπούλου, Ἀλουῖσιος Ι.
Τσουλάτης.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Ι. Γεραῖ, Γ. Κ. Σούτσος,
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Θεοφάνη Κ. Οικονόμου, Νίνα
Κ. Πετρουντζή.

ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ: Ἀσπὴ τῆς Ἐλευθερίας, Α.
Παπαλίδης, Ἡμιολία.

ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Ν. Γ. Γεωργιαννίδης,
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Μαρία Μαριτίδου,
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤ: Αλκατερίνη Ἀσλανίδου (16),
ΠΥΡΓΟΥ: Φωφὼ Ε. Χαρίτου, Γεωργία Κ.

Ζώρα, Ἐλένη Τυροφονοπούλου, Ὀλγα Θ. Πιτσινή,
ΤΡΙΚΑΛΩΝ: Νίκος Α. Καραγιάννης,
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σπ. Κ. Σταυροπούλου.

ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Βασίλ. Ἡλ. Τράμπας,
ΥΔΡΑΣ: Γρ. Α. Λομυράνης, Ἀθανασία Ι.
Ράλλη, Νίνα Ἀν. Καρδούλη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Λούλα Σ. Μάλλου, Σ. Γ. Μπα-
κοῦ, Δ. Ε. Ὀλύμπιος, Ραλλὸς Ι. Βεῦση, Ν. Α.
Καθενιώτης, Εὐαγ. Ἡ. Παπαγιαννοπούλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐδοκίμων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ δνόματα
ἐπέδωκαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ
ἑξῆς δύο: Ν. Ι. ΤΡΙΠΟΝΗΣΙΩΤΗΣ ἐν Λεβα-
δείᾳ καὶ ΣΗ. Κ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Τριπό-
λει, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ
τῆς Ἀπριλίου.